

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 589/2026
27.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марка Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.87/23 од 30.01.2026. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.41/26 од 09.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2026. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марка Томовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.87/23 од 30.01.2026. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.41/26 од 09.04.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.87/23 од 30.01.2026. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и према њему изречена је мера безбедности одузимања предмета.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.41/26 од 09.04.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.87/23 од 30.01.2026. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Марко Томовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводећи да дело за које се окривљени гони није кривично дело, већ представља дело малог значаја у смислу члана 18. КЗ, из разлога што држање десет таблета лека „Ксалол“ од стране лица које болује од несанице не може угрозити заштитни објекат предметног кривичног дела (здравље људи) у мери која оправдава изрицање кривичне санкције, што указује и на низак степен кривице окривљеног који је довољан за примену института дела малог значаја.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 18. став 1. Кривичног законика („Службени гласник Републике Србије“, број 94/2016 од 24.11.2016. године, са ступањем на снагу дана 01.06.2017. године) који је важио у време извршења кривичног дела и време пресуђења, прописано је да није кривично дело оно дело које, иако садржи обележја кривичног дела, представља дело малог значаја. Одредбом става 2. истог члана прописано је да је дело малог значаја ако степен кривице није висок, ако су штетне последице одсутне или незнатне и ако општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције.

Имајући у виду цитирану одредбу члана 18. став 2. КЗ, којом је ближе одређен институт дело малог значаја, те да је у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци правноснажне првостепене пресуде наведено да је окривљени „...способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима, неовлашћено држао у мањој количини за сопствену употребу супстанцу која је проглашена за опојну дрогу, на тај начин што је након заустављања путничког моторног возила....од стане полицијских службеника ПУ Чачак, ПС Горњи Милановац...у џепу од јакне држао један блистер са укупно 10 таблета лека „Ксалол“ од 0,5 милиграма, за који лек није поседовао лекарски извештај, а пронађени лек садржи супстанцу „Алпрозолам“, која се налази на Списку...и проглашена је за опојну дрогу...иако је био свестан да неовлашћено држи у мањој количини за сопствену употребу супстанцу која је проглашена за опојну дрогу, то и хтео, а био је свестан да је његово дело забрањено“, то по налажењу Врховног суда, у конкретном случају није испуњен ни један од три кумулативно предвиђена законска услова за примену у конкретном случају института дело малог значаја предвиђеног одредбом члана 18. КЗ.

Наиме, супротно наводима браниоца окривљеног, из изреке правноснажне првостепене пресуде јасно и недвосмислено произилази да је у конкретном случају степен кривице окривљеног висок – директан умишљај, те да штетне последице нису одсутне или незнатне и огледају се у угрожавању здравља људи што доводи до тешких

здравствених и социјалних проблема, при чему општа сврха кривичних санкција односно сузбијање дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством, захтева изрицање кривичне санкције, а због чега дело окривљеног не може представљати дело малог значаја предвиђено одредбом члана 18. КЗ.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног истиче да суд није на брижљив начин ценио исказ сведока ББ, која је лекар и која је навела да је окривљеном због несанице преписала лек „Ксалол“, већ да је само на основу недостатака формалног уписа у књигу протокола, утврдио да су се у радњама окривљеног стекла сва обележја кривичног дела, на који начин се оспорава утврђено чињенично стање у правноснажни пресудама. Поред наведеног, истиче се и да суд није дао јасне разлоге да ли лице које држи десет таблета лека „Ксалол“ које болује од несанице уопште може угрозити заштитни објект предметног кривичног дела на који начин се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Наведене повреде не представљају дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, па се Врховни суд није ни упуштао у разматрање и оцену ових навода.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Марка Томовића, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП, наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.